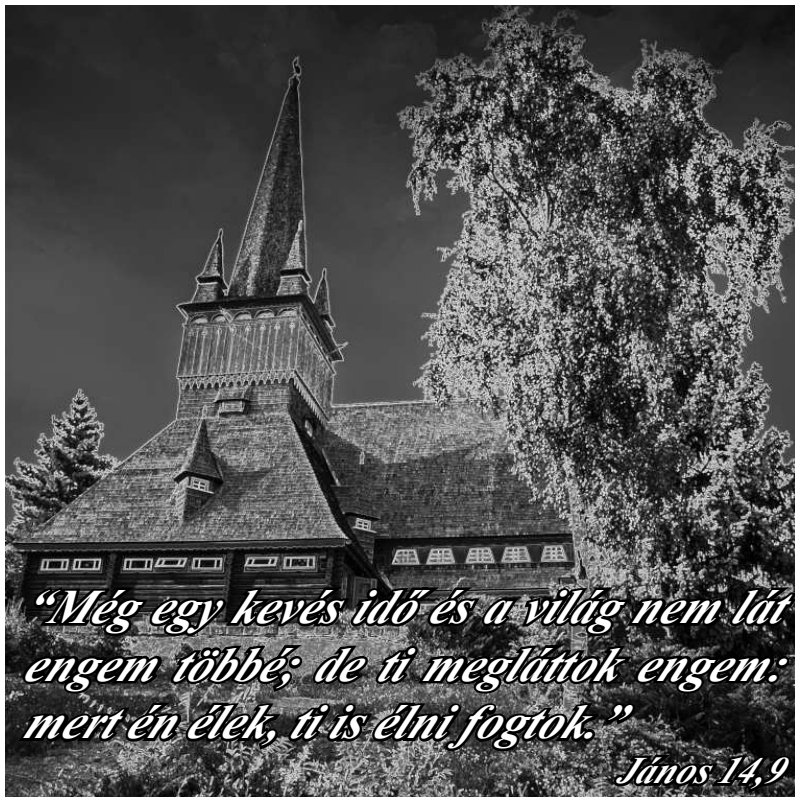

DESZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2014. húsvét

“Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek, ti is élni fogtok.”

János 14,9

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Jobbágy Péter, Jobbágy Tamás

Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében

Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik

Cikkeket, beszámolókat a reftetemvar@gmail.com címre várunk

www.deszkatemplom.hu tel.: 46/506-613

Hivatali idő: hétfő-kedd-szerda és péntek 9-12 óra, csütörtök 15-18 óra

Van-e megoldás a halálra?

Egy fiatalember édesapja temetésére készült. Az ilyenkor szokásos protokoll során a sírköveshez is bement, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e, minden a megadott adatok alapján került-e felvadásra. Nézte a követ. Rajta édesapja neve és a két évszám. Elborzadt. „Ennyi!? Két évszám? Ennyi lett volna apám élete? Nem tudna valamit csinálni?” – fordult kétségbeesetten a műköveshez. A gondolkozott kicsit, majd vette a vésőt és meghosszabbította a kötőjelet.

Hát, ez minden, amit tehetünk... Hosszabbítjuk a kötőjelet. Megpróbáljuk megnyújtani a két évszám közti távolságot, s ameddig csak lehet, kicselezni a halált. Körömszakadtig ragaszkodunk a munkánkhoz, így azt hihetjük, hogy pótolhatatlanok vagyunk. Igyekszünk biztosítani létünket, anyagiak felhalmozásával, illetve „egyre kifinomultabb” módszerekkel. Egészséges életmód klubokkal, bőrkremekkel, sebészeti technikákkal, új diétákkal, melegebb éghajlattal, jobb gyógyszerekkel, okosabb orvosokkal és még ki tudja, hogy mivel. Lehet, hogy a tudomány segíteni fog, hogy örökké élhessünk fogatlanul és kopaszon és minden emlékezetünket elveszítve...” (John Ortberg). Kétségbeesett kísérletekbe fogunk, hogy átörökötsük magunkat fizikai, vagy lelki értelemben, a hibernálás esélyeit kutatva, vagy a reinkarnáció lehetőségeibe kapaszkodva. De a halál felfoghatatlan, megoldhatatlan, és elfogadhatatlan mulandó testbe zárt, de örökkévalóság után sóvárgó lelkünk számára.

Ez a probléma is, mint minden komolyabb probléma, csak egy magasabb szinten oldható meg. Csakis úgy, ha elengedjük sírig tartó filozófiáinkat és Jézusra nézünk, a Megfeszítettre és Feltámadottra. Aki azt mondja magáról: „...*íme élek, noha halott voltam és nálam vannak a pokolnak és a halálnak kulcsai!*” (Jelenések 1,18) S ha meglépjük ezt a lelki nézőpontváltást, akkor nem juthatunk másra, mint amire Péter apostol, aki nagy örömeiben ezt írja: *”Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtlen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.”* (1.Péter 1,3-4)

Vagyis, van mennyország. És van ott valami, ami a miénk. Odavárnak minket, hogy átvehessük. Elkészített örökségünk, olyan, mint a menny. Soha el

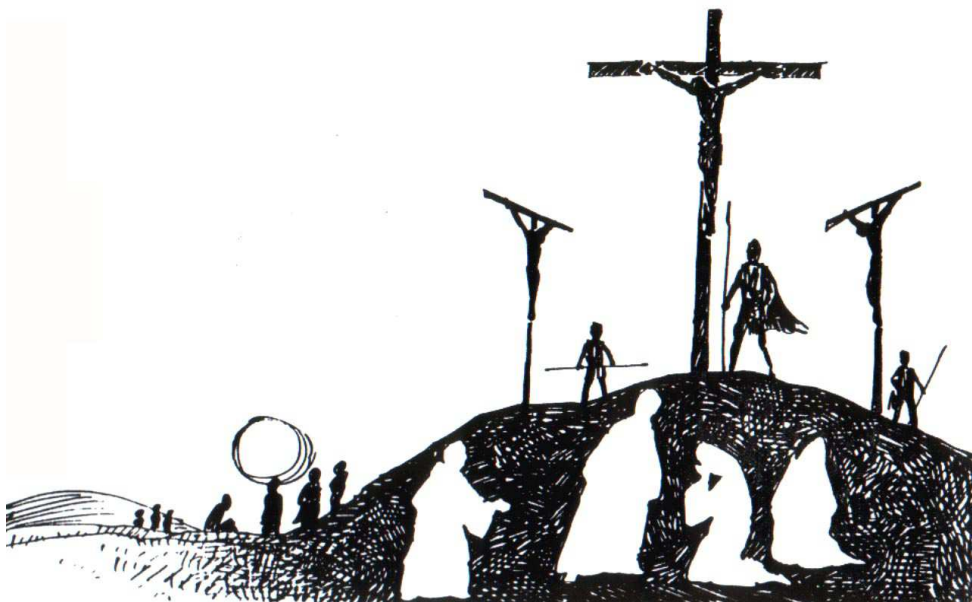
nem múló, érvényét soha nem veszítő, örökkévaló... És addig is, amíg odaérünk, kapunk élő reménységet, bizalmat, hitet, abban, hogy az TÉNYLEG VAN, „fenn VAN tartva számunkra.”

Az örök élet reménysége nélkül olyan az életünk, mint egy híd, aminek a túlparton nincsenek pillérei. A semmibe ível... A hívő ember reménysége nem kincstári optimizmus, nem önszuggesztió, nem pozitív gondolkodás, nem szubjektív érzület. A hívő ember reménysége objektív tényeken alapul. Jézus Krisztus halálának és feltámadásának tényén. Ezért ez a reménység „nem szégyenít meg.”

Egyet azonban nem szabad elfelejtenünk. A húsvét nagypéntekkel kezdődik. Nagypéntek nélkül nincs húsvét. Nincs örök élet sem, de az örök élet reménysége sincs kereszt nélkül. Nem lehet a miénk húsvét nagy öröme, amíg nem jártunk a keresztnél, amit Isten tett a bűnök egyedüli és kizárólagos megsemmisítő helyévé. Sorsfordító, életre szóló, örök életre hívó hely a Golgota. Ne féljünk tőle! A kegyelem királyi széke van ott...

Áldott húsvétot kívánok szeretettel!

Kis Klára

Egy hajdani mendikás emlékei

Az idősebbek még biztosan emlékeznek rá, hogy a nagy ünnepeinken (karácsony, húsvét, pünkösd) főleg a falusi házaknál megjelent egy kisfiú, elmondott egy köszöntő verset, amiért kapott egy-két forintot, rosszabb esetben egy süteményt.

Értelmező szótárunk szerint a mendikáns (ennek népies alakja a 'mendikás'): „református kollégium kis diákja, a legátus kísérője, aki házról házra járva ünnepi köszöntőt mondott, és ezért kisebb pénzadományokat kapott” – a szó minősítése: elavult.

10-11 éves lehettem, amikor a szüleim úgy gondolták, hogy én is felnöttem e feladathoz. Először a szomszédos falvakba (Igrici, Hejőszalonta, Emőd) indultam, ahová még édesapám vitt el és bízott az ottani lelkész gondjaira. Aztán egyre tágult a kör (Ároktő, Vadna, Hét, Putnok, Bánréve), később igazi erdős-hegyes tájakra (Bükkzsérc, Noszvaj) is eljutottam. Az Alföldön felnőtt gyerek szemében ez már igazi vadregényes távoli vidék volt. Nem mondhatnám, hogy nagy örömmel és lelkesedéssel mentem mendikálni. Egyrészt benne volt az otthon biztonságából először kiszakadt gyermek féltelme: egyedül utazni (néha átszállással), ismeretlen emberek, idegen ízek és illatok, más szokások... Másrészt egy kicsit restelkedtem is, hogy házról házra járva „kéregetek”. Ez, persze, így nem volt egészen igaz, mert nem „házról házra” jártam, hanem csak oda tértem be, ahová a mellém adott hasonlók korú kísérőm (gyakran a harangozó vagy valamelyik presbiter fia) kalauzolt, a református egyháztagokhoz. Néha azért a kísérőm is tévedett, de ebből kellemetlenségem soha nem származott.

Egy-egy ünnep alkalmából a „keresményem” a 300-500 Ft-ot is elérte, ami nem kis pénz volt akkoriban. Rendszerint egy jó minőségű cipőt vettem nekem ebből a pénzből szüleim (egy bőr cipőért 150-200 forintot is elkértek akkoriban), de jutott belőle számomra sokkal kedvesebb dolgokra is (savnjú cukor, fagylalt vagy éppen az akkor induló „Szivárvány kiskönyvtár” újabb füzeteire is, darabonként 1 Ft 20 fillérért), sőt a nyári táborozás költsége is ebből telt ki. Hozzá tartozik az igazsághoz, hogy karácsonykor soha nem mendikáltam. Kedves szüleim meg akartak kímélni a téli közlekedés nehézségeitől, de még inkább attól, hogy ezt a bensőséges családi ünnepet, amikor három felnőtt bátyám is hazajött (utóbb már leendő sógornőim társa-

ságában), ne idegenben, utánuk vágyakozva kelljen töltenem.

Ma már csak a szépre emlékezem. Azokra az új élményekre, amik idegenben értek, új barátságokra, amit kísérőimmal kötöttem (nem egyszer még évekig leveleztünk egymással), sőt olykor-olykor már az is előfordult, hogy az illendőnél jobban bele feledkeztem egy-egy szép leányarc csodálatába, amit aztán titkos szép emlékként hoztam haza magammal...

Ebben az időben a falusi házakból a népművészetet kezdték kiszorítani a városi kultúra tömegtermékei. De a vizes lóca fölött még majdnem mindennütt ott volt a hímezett falvédő. Ezek szövegét szerettem olvasgatni (Aki az urát szereti, jó ebédet főz neki; Fehér galamb száll a falu felett, viszi az én lelkemet; Az én uram csak a vizet issza, nem siratom lányságomat vissza; Lila akác, minek a szív, ha fáj stb.). Bizony, megesett velem az a csúfság is, hogy amikor már vagy ötvenedszer mondtam a verset, beleolvastam a falvédő szövegét is! Lett erre nagy nevetés, én meg majd elsüllyedtem szégyenemben.

A húsvéti kis versemre ma is emlékszem (a szerzőjét nem ismerem) és ezen az ünnepen ezzel köszöntöm kedves olvasóinkat:

*Húsvét szent ünnepét miért ünnepeljük?
Jelenből a messzi múltba miért száll a lelkünk?
Azért, hogy a régi múltból jövőnket is lássuk:
Krisztusnak volt, nekünk is lesz szent feltámadásunk!
Ő áldja meg ezt a házat, ennek minden népét,
Óvja, mint az ember védi drága szeme fényét!*

Dr. Benke László

HÁZUNK TÁJÁN

Vendég igehirdető járt a Timóteus ifinél

2014. január 24-én Gál Lajos szeghalmi baptista lelkipásztor testvérünk szolgált a Timóteus ifi nyílt alkalmán. Szinte teljesen megtelt a gyülekezeti terem, ahol nem csak gyülekezeti tagok és ifisek voltak együtt, hanem ismerőseik is, akiket hoztak magukkal, valamint Békés megyéből egy kis ottani ifis csapat, aki Gál Lajossal érkezett.

A központi üzenet a Máté 3,8 volt: „*Teremjetelek hát megtéréshez illő gyümölcsöket.*” Az igehirdetés során az embereket 4 csoportra osztotta

Istennel való kapcsolatuk szerint, úgymint:

1) A tudatlanok: olyan emberek, aki keveset, vagy sokat hallott Istenről, de sosem ért el szívéig ez az üzenet.

2) A vallásosak: olyan emberek, aki beleszületik a vallásba, és nagyon nehezen ér el hozzá így az üzenet, hogy neki is meg kell bánnia bűneit, és meg kell térnie, kapitulálnia kell Jézus Krisztus előtt. Ez a csoport nem érti Jézus funkcióját. Hisz Istenben, de Jézussal nem tud mit kezdeni. Ellentétbe állította ezt a magát igaznak gondoló csoportot a vámszedőkkel, és paráznákkal, akik jönnek a sötétségből, és megértik Isten Igéjét, és aszerint cselekszenek, és élnek, míg a magát igaznak gondoló vallásos lelkileg halott.

3) Az alvó hívők: Aki megtért, és odaszánta magát Jézusnak, de meglankadt, vagy eltompult a kapcsolata Istennel, ezért nem szolgálja őt, olyan, mintha „végigaludná az életét”.

4) Az éber hívők: azok a hívők, akik aktív, bensőséges kapcsolatban vannak Istennel, és szolgálják őt. Ilyen az egészséges hívő ember.

Ami engem személyesen megérintett ebben a prédikációban, az leginkább az a tény, hogy a bűn az bűn. Nem lehet átfesteni, átnevezni, szépíteni, nincs rá más meghatározás. Annak kell hívni, ami. A kegyelem pedig kegyelem. Jézus megtisztít és megváltoztat a Szentlélek által, hogy fokozatosan megtisztuljunk bűneinkből az Istennel való egyre jobb és csodálatosabb kapcsolatra. Az igehirdetés elején és végén Gál Lajos, és vele jött fiatal csapata gyönyörű énekszóval dicsőítette Istent, és velük együtt mi is. Az Úr Jézus ígérete szerint valóságosan ott volt köztünk a Szentlélek Isten.

Ezután egy szeretetvendégség keretében lehetőségünk volt beszélgetni egymással, a lelki táplálék után egy kis testi táplálékhoz is jutva. Egy osztálytársam, aki velem jött – és eléggé kritikus az igehirdetésekkel kapcsolatban – szintén értékesnek tartotta az alkalmat, és nem bánta meg, hogy eljött. Összefoglalva, nagyon áldott alkalom volt ez, ahol Isten dicsőségére, a Vele való kapcsolat fontosságára mutatva, mély, önvizsgálatra indító igehirdetés volt, szép énekszóval, és vidám testvéri közösséggel, a Szentlélek jelenlétével megáldva.

Tokodi Konrád

Hátha még utolér!

Ahogy az afrikai teherhordók
hajszolt menet után
egyszer csak leültek,
se parancsra, se fenyegetésre
nem indultak tovább,
mert be akarták várni,
amíg 'a lelkük utoléri őket':

huszadik századvégi rohanók,
nem kellene egy kicsit megállnunk?
Mért ez a tempó, hova a rohanás?
Jaj, ha lemarad ebben a rohanásban a
lélek!
Jó volna megállni és várni!
Hátha még utolér!

Túrmezei Erzsébet

Újra együtt Isten közelében

Év eleje, vizsgaidőszak vége, munkakezdés, dolgozós hétköznapok... Túrmezei Erzsébet előbbi verse jutott eszembe, ahogy arról gondolkodtam, mit jelentett az EGYIK (Együtt Isten közelében) ifinek a téli csendeshétvége. Kicsit ilyen hangulatban és várakozással ültünk le Atyánk lábaihoz egy februári hétvégén, távol a város zajától, egy kandallós házikóban, Fehérkőlapán. Különleges számunkra, hogy ilyen feltöltekezéssel kezdhessük egyre gyorsabban pergő éveinket. Péntek este egy kis kirándulással érkezett meg a csapat nagy része, fizikailag és lelkileg is a hétköznapok fölé emelkedve. A hétvége témájául a talentumok példázatát választottuk. Az első este, miután dicsőítéssel hangolódunk Isten jelenlétére, két ifisünk vezetett minket a beszélgetésben, Máté és Lukács evangéliumában hasonlítottuk össze ugyanazt a példázatot. Szombaton délelőtt hosszabb éneklés után ketten osztottuk meg bizonyosságunkat arról, hogy mi módon szólt hozzánk és vezetett bennünket Isten az elmúlt időszakban. Most döbrentünk rá igazán arra, hogy akár aprónak tűnő bizonyosságainknak is milyen bátorító hatása van egymás hitére nézve.

Jó volt megtapasztalni, hogy nem csak mi beszéltünk, akik előre készültünk erre a délelőttre, hanem többen elmondtak egy-egy élethelyzetet, melyben egyértelműen az Isteni gondoskodás nyilvánult meg. A pénteki esős időjárás után hálásak voltunk a szép időért, így a túrázás lehetőségéért. A kirándulásnak fontos szerepe van közösségünk életében. Ilyenkor nagyon sok jó beszélgetés születik, épülnek személyes kapcsolataink és a jókedv is biztosított természetjárás közben.

Az esti alkalmat lelkészünk, Almási Ferenc tartotta, a témánkat most már teljes egészében kibontottuk, sok kérdést megvittunk. Vasárnap délelőtt

rövid áhitattal hangolódunk az úrvacsorára. Az erdei házban, egyszerű faasztal körül ülve adtuk körbe egymásnak a bort és a kenyeret, mégis éreztük, hogy szent helyen vagyunk, mert jelen van az Úr Lelke. Talán az ilyen fajta úrvacsorai közösség áll a legközelebb, ahhoz, ahogy a tanítványok vetették magukhoz a szent jegyeket.

Örülünk és ezúton is köszönjük Ferencnek, hogy velünk töltötte a hétvégét. Nem csak úgy volt jelen, mint vezetőnk, hanem közösségünk tagjaként is.

Kondrács Fanni

Házasság hete gyülekezetünkben

Prédikátor 4, 7-12

„Láttam a nap alatt ilyen hiábavalóságot is: Van egyedülálló ember, akinek nincs senkije, sem fia, sem testvére, még sincs vége fáradozásának; nem elégszik meg a gazdagsággal, és nem mondaná: Ugyan kiért fáradozom, és kiért vonom meg magamtól a jót? Ez is hiábavalóság és elhibázott dolog. Jobban boldogul kettő, mint egy: fáradozásuknak szép eredménye van. Mert ha elesnek, az egyik ember fölemeli a társát. De jaj az egyedülállónak, mert ha elesik, nem emeli föl senki. Éppígy, ha ketten fekszenek egymás mellett, megmelegszenek, de aki egyedül van, hogyan melegedne meg? Ha az egyiket megtámadják, ketten állnak ellent. A hármas fonál nem szakad el egyhamar.”

A házasság hetén vendég igehirdető szolgált vasárnap délután gyülekezetünkben. Tarcáról érkezett Kovács Attila lelkipásztor és a Petromán házaspár, akik bizonyoságot tettek közöttünk. A Prédikátor könyve 4. részéből szolt hozzánk Isten ígéje. Nagy áldás az, ha van társunk, gyermekünk, családunk. Nem hiábavaló az ember élete, ha van kiért dolgozni, fáradni, ha van valaki, aki szereti, gondoskodik róla, és viszont szeretheti. Hiszen *„jobban boldogul kettő, mint egy: fáradozásuknak szép eredménye van. (Prédikátor 4,9)* Isten ajándéka a házastársunk, ezért ne úgy tekintünk rá, mint saját tulajdonunkra, akinek az a dolga, hogy boldoggá tegyen minket. Ez az önző gondolkodás távol van Istentől. Azért kaptuk egymást, hogy legyünk egymást szerető, segítő hitvestársak. Nem az a kérdés, hogy a társam mit tesz értem, és mennyire szeret engem, hanem az, hogy én mennyire tudom a férjemet/ feleségemet szeretni, emelni, bátorítani, védelmezni. Nem patikamérlegesen kell méregetni egymás számára a szeretetünket, és csak annyi szeretetet adni, amennyit tőle kapok. Isten nem méricskél, hiszen határtalan az Ő szeretete irántunk, egyetlen Fiát áldozta értünk, hogy nekünk bűnbocsánatunk, örök életünk legyen. Ez az érthetetlen kegyelem kell, hogy megérintse a mi szívünket is, hogy szeretni tudjuk a házastársunkat holtunkig/holtáig, a-

hogy a házassági fogadalmunkban ígértük. Jézus Krisztust kell az életünk és házasságunk Urává tenni, mert a „hármasság fonál nem szakad el egyhamar”. Nagyon megindító volt a Petromán házaspár őszinte bizonyásgtétele. Elmondták, hogy az évek alatt annyira eltávolodtak egymástól, hogy a férj házasságtörést követett el. Kevés időt töltöttek együtt, mindenki a maga munkájával, maga problémáival volt elfoglalva. Ez az eset mindennapi történet a világban, és általános megoldás a problémára az, hogy elválnak. Az ő esetükben azonban másként történt. Együtt borultak le Isten elé. Hosszú idő után elővették az énekeskönyvet és a Bibliát, és együtt keresték a megoldást fájdalmaikra, lelki válságukra. Erzsike – a feleség – folyamatosan kereste Isten akaratát, és az Úrtól szokatlan választ kapott: „Te csak szeresd a férjed!” Eljutottak egy házasság gondozó szolgálat házaspári hetére, ahol – hosszú lelki küzdelem után – mindketten átadták az életüket Jézus Krisztusnak. Azóta ők is házaspári kört vezetnek, szolgálnak más házaspárok épülésére, hogy a társak ne eltávolodjanak egymástól, hanem kiteljesedjen a házasságuk, és Isten áldása legyen rajtuk.

Itt ragadnánk meg az alkalmat arra, hogy néhány szót írjunk magunkról is. Tokodi László a férjem, én Tokodiné Baji Tímea vagyok. Hosszú évekig imádkoztunk egymásért, ezért egymást Isten ajándékeként fogadtuk el. Református gyülekezetben kötöttünk házasságot, mint a diósgyőri gyülekezet hűséges tagjai. Megtérésünk mégis csak később történt, egy keresztyén hitmélyítő héten ismertük meg Jézus Krisztust, mint személyes Megváltónkat. A Bethánia CE keresztyén szövetség és a Presbiteri szövetség szolgáló tagjai vagyunk. Édesanyám – Baji Lászlóné, Magdika néni – hűséges tagja a gyülekezetnek, így sok testvért ismerünk,

és mindig örömmel jöttünk eddig is a tetemvári közösségbe. A fiunk, Konrád az itteni Timóteus ifibe jár, itt talált lelki testvéreket, barátokat. Perecesen lakunk, hosszú ideig szolgáltunk a gyülekezetünkben, azonban olyan helyzet alakult ki, hogy – Isten akaratát, vezetését kérve – újra lelki otthont kerestünk. Hisszük, hogy Istennél semmi nem véletlen. Az Úr a tetemvári gyülekezetbe vezetett minket. Isten „hangját”, jelenlétét itt hallottam, éreztem meg először. 1997-ben, fiunk keresztelőjén fogadalmat tettem, hogy „úgy nevelem, és neveltetem”, hogy a konfirmáció alkalmával bizonyásgot

tegyen a hitéről. Ez a fogadalomtétel megérintette az én szívemet, és minden alkalmat megragadtam arra, hogy Isten szerint nevelkedjen a gyermek. 2000-ben konfirmáltam – felnőttként – a tetemvári gyülekezetben, úgyhogy fontos „emlékoszlopok” kötnek minket ide, első hitbéli lépéseink emlékövei. Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy Jézus Krisztus befogadó/elfogadó szeretetét érezzük a lelkipásztoroktól és a gyülekezet részéről, ezért szeretnénk Jézus Krisztust, a mi Urunkat a tőle kapott testi/lelki ajándékainkkal szolgálni ebben a gyülekezetben.

Visszatérve a házasság-gondozó szolgálatra, mi is megtapasztaltuk, hogy milyen nagy szükségünk van arra, hogy időt töltsünk egymással. Meg kell tanulnunk egymást szeretni, elfogadni Isten szerint, és meg kell tanulnunk megbocsátani egymásnak, úgy ahogy Isten is megbocsátott nekünk Krisztusban. Az Úr parancsa a feleségeknek: „tiszteld”, a férjeknek: „szeresd” – nem választható lehetőség, hanem a házasság megmaradásának és kiteljesedésének feltétele. Szeretnénk lehetőséget ajánlani a keresztyén házaspároknak a kapcsolatuk, szövetségük megerősítésére, megújítására, házasságuk megmentésére. Biatorbágyon évente háromszor van lehetőség házaspári heteken részt venni. Elérhetőségük: www.mbb.hu Itt lehet jelentkezni is a hetekre. Az idén májusban ismét készülünk a házaspárok hetére, mert megerősítette a hitünket, házassági szövetségünket. Közeledhettünk Istenhez és közeledhettünk egymáshoz....

Végezetül Isten áldását kérjük a tetemvári gyülekezetre, hogy minél több házaspár és gyülekezeti tag ismerje meg személyesen Jézus Krisztust, mint Megváltóját. Ámen.

Tokodiné Baji Tímea

ISKOLAPAD

Beszámoló a Jókai iskola életéről

(2014. január – március)

Az Úr Jézus születésnapjának szentelt karácsonyi ünnepek alatt testileg-lelkileg felüdültünk. Azonban ezt követően különösen is dolgoz hétköznapiak következtek a Jókai életében. Alábbiakban ezek közül emelnék ki néhányat a teljesség igénye nélkül. Aki részletesebb, fényképes beszámolókon szeretne tájékozódni, annak szeretettel ajánljuk iskolánk honlapját: jokai-miskolc.hu Januárban, a félév-zárást követően, a Miskolci Egyetem tanárai tartottak 4 pénteken át természettudományos előadásokat a Jókaiiban. A hónap 20-án tanulóink részt vettek az egyházi fenntartásban lévő általános iskolák öku-menikus találkozásán a belvárosi evangélikus templomban. Január 22-én megünnepeltük a magyar kultúra napját, amikor a Himnusz „születésnapja” alkalmából, több mint 500 diák szavaltta közösen iskolánkban nemzeti imádságunkat.

Február folyamán részt vettünk a Léway labor által szervezett alkalmakon, farsangoltunk, valamint sulikóstolót tartottunk a Jókai iránt érdeklődőknek. Ebben a hónapban vettek részt tanulóink a Táléba szervezett sítáborban is. Március közepén – idén először – megrendeztük a Jókai Hetet. Ennek keretében tanulóink többféle versenyen vettek részt: szavaló, anyanyelvi, népdal és zsoltár-éneklő megmérettetéseken, valamint csapatversenyeken. A környékbeli egyházi iskolák számára szerveztük meg a színvonalas angol nyelvű bibliaismereti versenyt, amellyel reménység szerint hagyományt teremtettünk! Ezen a héten került sor a zeneiskolások hangversenyére, valamint március 15. évfordulójáról szintén e héten emlékeztünk meg.

Ezt követte a téma hét, „Színek a természettudományokban” címmel. Gazdag programokkal hívtuk fel tanulóink figyelmét az Isten által teremtett világ szépségeire, színeire. Lángfestés, csillagvizsgáló-látogatás, power point-os előadások, saját és múzeumi (Pannon tenger) kiállítások bejárása színesítette a hét programjait.

Mindeközben az elbeszélgetések keretében, igyekeztünk jobban megismerni a jövőendő elsősöket és szüleiket. A sok színes program mellett sikerült a megszokott, minőségi oktatást is biztosítanunk tanulóink számára.

A gyülekezettel való kapcsolat szorosabbra fűzése motiválja azt a kezdeményezést, amely szerint minden hónap utolsó vasárnapján jókais tanulók rövid szolgálatával veszünk részt az Istentiszteleteken. Köszönjük a gyülekezet tagjainak, hogy imádságaikban hordozzák iskolánkat Isten előtt!

Az Úr Jézus áldását kívánjuk a Jókai iskola egész közösségének nevében a Feltámadás idején ünnepén!

Kiss Gyula

JÓ SÁFÁR

Gondnoki beszámoló

a 2013. év gazdálkodásáról, a 2014. év terveiről

Jó szokás szerint év elején az egyházközség egyik gondnoka valamelyik februári vasárnapon kiáll az úrasztalához és elmondja az óév egyházközségi pénzügyi adatait és az új év terveit. Ez a feladat több év óta az én tisztem. Hiszem, hogy a gazdálkodás csak kísérője annak a lelki tevékenységnek, ami az egyházközség működésének lényege. Ezért idejű beszámolómban egy kicsit átformáltam a mondanivalómat. Szóltam egy óvoda átvételének lehetőségéről, templomunk környékén a parkolás megoldásáról, új rétegalkalmak indulásáról, az iskolai két tannyelvű képzés tervéről és a missziói csoport áldott tevékenységéről. Fontosnak tartottam kiemelni a Szentírás útmutatását: „*A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala; és senki semmi marháját nem mondá magáénak, hanem nekik mindenük köz vala.*”(Apostolok cselekedetei 4,32)

Van azonban egy kötelezettség, ami szerint gazdálkodásunkról évről évre

számot ad az egyházközség vezetősége és ezzel együtt az előttünk álló év pénzügyi tervei is ismertetésre kerülnek a gyülekezet előtt. Erről is tájékoztattam akkor a testvéreket.

A presbitérium 2014. januári gyűlésén elfogadta a tavalyi év eseményeiről szóló beszámolót és az idei költségvetést.

A 2013. év végén a választói névjegyzékben szereplő egyháztagok száma 1013 fő volt. Az egyházfenntartói járulék javasolt mértéke személyenként 7000 Ft, ezt a presbitérium az idei évre sem változtatta meg. A presbitérium tagjai magukra nézve elfogadták a havonkénti 1000 Ft összegű egyházfenntartói járulék befizetését. A döntéshozó testület gondoskodott a lelkeszek és alkalmazottak javadalmának esperesi ajánlás szerinti és az inflációt követő karbantartásáról.

Az adományok között hat féle céladományt vehettünk számba. Imádkozunk azért, hogy idén ne természeti katasztrófák károsultjainak megsegítésére kelljen fordítanunk a céladományokat. Jelentős ráfordítást igényel minden évben az ingatlanok fenntartása. Örölnénk, ha erre fordíthatnánk az ilyen céllal vállalt áldozatot. Egy hagyatékból származó önzetlen adomány felhasználásával tervezzük ebben az évben a parókia külső homlokzatának felújítását. Az egyházközség gazdálkodási kiadásai egyensúlyban állnak a tervezett bevételekkel.

Külön szeretnék szólni az egyházközség fenntartásában működő általános iskola gazdálkodásáról. Iskolánk beszámolójában és terveiben tízszer nagyobb számok szerepelnek, mint az egyházközség könyvelésében. 2014-ben közel 237 millió Ft kiadás várható az intézménnyel együtt. A működés, karbantartás, fejlesztés költségeire a bevétel ugyanilyen összegben biztosítható. A szokásos kiadásokon túl idén nagy áldozattal jár a tornatermet, konyhát, étkezőt magába foglaló épületben új tantermek kialakítása, amit emeletráépítéssel tervezünk megoldani. Mindezt Isten iránti hálával, nagy türelemmel tesszük, hiszen Lukács evangéliumában a következő figyelmeztetést olvashatjuk: *„Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-é amivel elvégezze. Nehogy minekutána fundamentumot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja. Ezt mondván: ez az ember elkezdette az építést, és nem bírja véghez vinni!”* (Lukács 14,28-30)

Pintér Zoltán

KÖNYVAJÁNLÓ

Volkhard & Gerlinde Scheunemann: Boldogság és hűség egy életen át

A Scheunemann házaspár örökzöld kérdésre keresi választ az Evangéliumi Kiadó gondozásában megjelent könyvében: Mi az egész életen át tartó boldog házasság titka? Bár az eredeti mű több, mint 30 éve jelent meg német

nyelven, a könyv gondolatai, megállapításai semmit sem veszítettek aktualitásukból. Ennek oka egyrészt, hogy a házasságok válsága azóta tovább fokozódott – a házasságkötések száma meredeken zuhan, míg a válásoké folyamatosan növekvő tendenciát mutat, másrészt, hogy a szerzők következetesen a Szentírás kijelentéseire építik érveiket, megállapításaikat.

A könyv 16 fejezetben tárgyalja az olyan házassággal kapcsolatos témákat, mint például Isten terve a házassággal, házasság előtti szexualitás, férfi és női jelleg, szerepek, a gyermeknevelés felelőssége, Isten Igéjének szerepe a családban. Tisztán, világosan fejtegeti e kérdések kapcsán Isten akaratát, kijelentéseit. Úgy beszél az olyan

súlyos bűnökről, mint a házasságon kívüli (előtte vagy mellette mással folytatott) nemi élet, hogy az olvasó egyértelműen bűnnek ismeri fel azokat, azonban nem mond megsemmisítő ítéletet a bűnösök felett, hanem rávilágít a Jézus Krisztusban felkínált bűnbocsánat lehetőségére. Mindeközben időnként meglehetősen elméleti, időnként filozófiai jellegű fejtegetésekbe bonyolódik, amelyeket gyakorlati példákkal, bizonyásgtételekkel ellensúlyoz, kézzelfoghatóvá téve ezáltal a bonyolultabb témákat is.

A mű további előnye, hogy egy házaspár írta, azaz kiegyensúlyozott formában tartalmazza úgy a férfi, mint a női oldalra vonatkozó információkat. Indirekt módon is egyértelművé teszi továbbá, hogy a megfogalmazott biblikus alapelvek nem nyomorítják meg a házasságban egyik felet sem, hiszen egy ezen elvek mentén boldog és hűséges kapcsolatban élő házaspár bizonyásgtétele a könyv. Nem kifejezetten zátonyra futott, vagy komoly problémákkal küszködő házaspárok számára íródott a könyv, habár az ismertetett biblikus alapelvek elsajátítása és komolyan vétele számukra is nagy segítség lehet. Sokkal inkább iránytű azonban a társkeresés kezdetén járó hívó fiatalok részére, akiket annyi hazugsággal csábít a világ. Meggyőződésem, hogy aki elolvassa a könyvet, jobban fogja érteni Isten házassággal kapcsolatos céljait, elvárásait és mélyebben megismeri az Ő útmutatásait, amelyek nélkülözhetetlenek a síríg tartó boldog házassághoz.

Jobbágy Péter

KAZUÁLIS ALKALMAINK

2013.12.06 – 2014.03.20.

Keresztség sákramentumában részesült:

Pataki Laura, Fülöp András, Fülöp Rebeka, Samu Levente, Gulyás Lilla, Winkler-Antal Vanda, Terenyi Zalán

“Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” Máté 28,19-20

Isten színe előtt házasságot kötött:

*Zsámbok János – Gyurkovics Judit
Nagy Péter – Nagy Katalin*

“Megnyerte a jót, a ki talált feleséget, és vett jóakaratot az Úrtól!”

Példabeszédek 18,22

Ravatalánál megálltunk:

Makranczi István, Kiss Miklós, Kalas Istvánné Halász Vilma, özv.Nagy Istvánné Varga Irén, Boros Istvánné Kiss Judit, Szatmári János, Szatmári Jánosné Molnár Erzsébet, Keményné Kutasi Berta, Milus Sándorné Szabó Ilona, Finta Jánosné Szűcs Piroska, Fogarasi Kálmán, Farkas Istvánné Tóth Mária, Kirner Vilmosné Zabos Ágnes Mária, Brüchner Józsefné Kőrösi Róza, Fazekas Szabolcs Szilárd, Csillag Erzsébet, Stréb Ilona, Gyimesi Józsefné Juhász Mária, Tátrai Sándor, Szabó Bogár Imre, Csáki Lajos Barnabás, Kerekes Istvánné Dósa Ilona, Tamás Ottó Andor, Jóna Miklósné Maksa Julianna

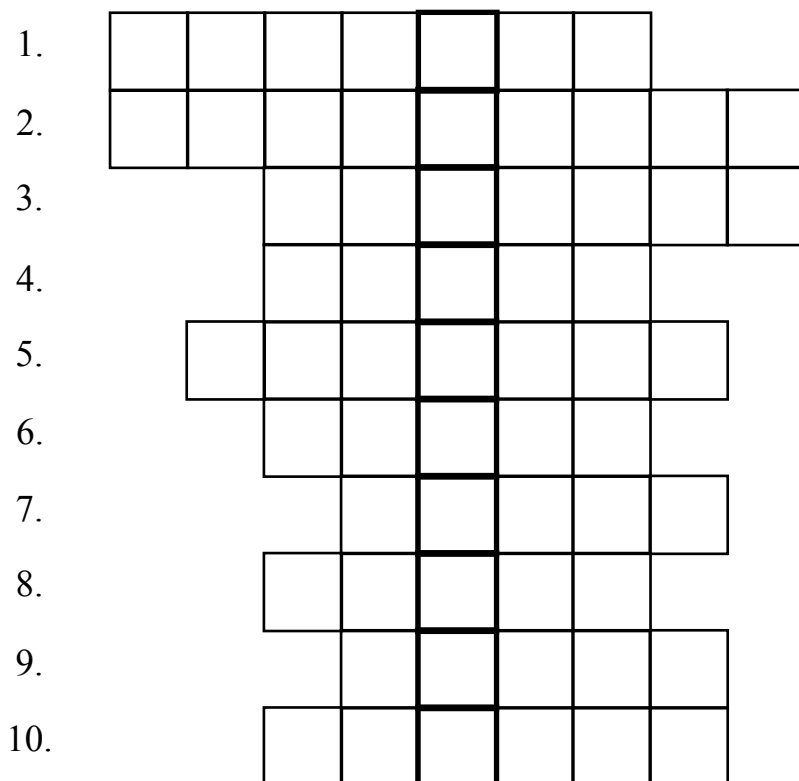
“Boldogok a halottak, a kik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.” Jelenések 14,13

A megkeresztelt gyermekekre, az ifjú házásokra, és a gyászolók életére, családjaikkal, szeretteikkel együtt Isten gazdag áldását kívánjuk!

Bodáné Falucskai Ilona

Keresztrejtvény

1. Főpap volt Jézus korában
2. Ebben a kertben fogták el Jézust
3. Ezen a hegyen volt a keresztre feszítés
4. Háromszor is megtagadta Mesterét
5. Kiadta Jézus halálos ítéletét
6. Ő is vitte a keresztet
7. Állat, amely ráébresztett egy embert bűnére
8. Jézus árulója volt
9. Ő is ott volt a keresztnél
10. A feltámadás örömnépe

Megfejtés az 5. oszlopban: _____

Melyik történetet látod a képen?

Ha kitaláltad, színezd ki!

Megfejtés: _____